

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Hautaamme kapina-aseemme

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites

Haudatkaamme – hyvin, hyvin syvälle – kaikenlainen kapinointi Jumalaa vastaan elämässämme ja korvatkaamme se alttiilla sydämellä ja alttiilla mielellä.

Mormonin kirjassa kerrotaan, että noin 90 vuotta ennen Kristuksen syntymää kuningas Moosian pojat aloittivat lamanilaisten keskuudessa lähetystyön, joka kesti 14 vuotta. Epäonnistuneita yrityksiä saada lamanilaiset uskomaan Kristuksen oppiin oli tehty monien sukupolvien ajan. Tällä kertaa kuitenkin Pyhän Hengen ihmeellisen vaikutuksen ansiosta tuhannet lamanilaiset kokivat kääntymyksen ja heistä tuli Jeesuksen Kristuksen opetuslapsia.

Meille kerrotaan: ”Ja niin totta kuin Herra elää, yhtä varmasti kukaan niistä, jotka uskoivat, eli kukaan niistä, jotka Ammonin ja hänen veljensä saarnaaminen johdatti tuntemaan totuuden ilmoituksen ja profetian hengen mukaisesti ja Jumalan voiman tehdessä ihmeitä heidän kauttaan – niin, minä sanon teille, niin totta kuin Herra elää, kukaan niistä lamanilaisista, jotka uskoivat heidän saarnaamiseensa ja kääntyivät Herraan, ei koskaan luopunut.”

Avain tämän kansan pysyvään kääntymyksen esitetään seuraavassa jakeessa: ”Sillä heistä tuli vanhurskas kansa; he laskivat kapina-aseensa eivätkä enää taistelleet Jumalaa vastaan eivätkä ketään veljiään vastaan.”

Tämä viittaus ”kapina-aseisiin” on sekä kirjaimellinen että kuvaannollinen. Se tarkoitti heidän miekkojaan ja muita sota-aseitaan mutta myös heidän tottelemattomuuttaan Jumalaa ja Hänen käskyjään kohtaan.

Näiden kääntyneiden lamanilaisten kuningas

expressed it this way: “And now behold, my brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous

ilmaisi asian tällä tavoin: ”Ja nyt, katso, veljeni, – – tämä on ollut kaikki, mihin olemme pystyneet – – tehdäksemme parannuksen kaikista synneistämme ja niistä monista murhista, joita olemme tehneet, ja saadaksemme Jumalan otta-
maan ne pois meidän sydämestämme – sillä se oli kaikki, mihin pystyimme tehdäksemme riittävän parannuksen Jumalan edessä, jotta hänottaisi pois tahramme.”

Huomatkaa kuninkaan sanat – heidän vilpittön parannuksensa oli johtanut paitsi heidän syntiensä anteeksi saamiseen myös siihen, että Jumala otti heidän sydämestään pois niiden syntien tahran ja jopa halun tehdä syntiä. Kuten tiedätte, he mieluummin hautasivat miekkansa kuin ottivat riskin, että mahdollisesti palaisivat aiempaan tilaan, jossa he kapinoivat Jumalaa vastaan. Ja kun he hautasivat fyysiset aseensa muuttunein sydämin, he hautasivat myös taipumuksensa syntiin.

Voisimme kysyä itseltämme, mitä me voimme tehdä, jotta noudattaisimme tätä mallia, laskisimme kapina-aseemme, mitä ne sitten ovatkin, ja kokisimme sellaisen kääntymyksen Herraan, että synnin tahra ja halu tehdä syntiä poistetaan sydämestämme emmekä koskaan luovu.

Kapinointi voi olla aktiivista tai passiivista. Klassinen esimerkki tietoisesta kapinoinnista on Lusifer, joka kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa vastusti Isän lunastussuunnitelmaa ja yllytti myös muita vastustamaan sitä, ”ja sinä päivänä monet seurasivat häntä”. Hänen jatkuvan kapinointinsa vaikutusta ei ole vaikeaa havaita meidän omana aikanamme.

Mormonin kirjan epäpyhä antikristusten kolmikko – Serem, Nehor ja Korihor – on klassinen esimerkki aktiivisesta kapinoinnista Jumalaa vastaan. Nehoria ja Korihoria yhdistävä väite oli, että syntiä ei ole, joten parannukseen ei ole tarvetta eikä Vapahtajaa ole. ”Jokainen [menestyy] kykyjensä mukaisesti – ja – – jokainen [voittaa] voimiensa mukaisesti eikä mikään, mitä ihminen [tekee, ole] rikos.” Antikristus kiistää uskonnollisen auktoriteetin ja luonnehtii toimituksia ja liittoja menoiksi, ”joita papit muinoin ovat asettaneet anastaakseen vallan ja määräämisaseman”.

Myöhempien aikojen esimerkki tietoisesta kapinoinnista, jolla on onnellisempi loppu, on kertomus William W. Phelpsistä. Phelps liittyi kirkkoon vuonna 1831, ja hänet nimitettiin kirkon kirjanpainajaksi. Hän toimitti useita var-

hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet's imprisonment there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow

haisia kirkon julkaisuja, sanoitti lukuisia kirkon lauluja ja toimi Joseph Smithin kirjurina. Valitettavasti hän kääntyi kirkkoa ja profeettaa vastaan jopa siinä määrin, että antoi väärän todistuksen Joseph Smithiä vastaan Missourin tuomioistuinmessä, mikä osaltaan johti profeetan vangitsemiseen siellä.

Myöhemmin Phelps kirjoitti Josephille ja pyysi anteeksiantoa. "Tiedän tilanteeni, te tiedätte sen ja Jumala tietää sen, ja haluan tulla pelastetuksi, jos ystäväni auttavat minua."

Vastauksessaan profeetta totesi: "On totta, että olemme kärsineet paljon käyttäytymisensä tähden – -. Malja on kuitenkin juotu; taivaallisen Isämme tahto on täytetty ja me olemme yhä elossa. – -"Tule, veljeni rakas, sota ohitse on, ja ystävät vanhat taas ystävät on."

Tehden vilpittömän parannuksen William Phelps hautasi "kapina-aseensa", ja hänet otettiin jälleen vastaan täysivaltaisena jäsenenä, eikä hän koskaan enää luopunut.

Elämänsä salakavalampi tapa kapinoida Jumalaa vastaan on kuitenkin passiivinen versio – olla piittaamatta Hänen tahdostaan elämässämme. Monet, jotka eivät koskaan harkitsisi aktiivista kapinointia, saattavat silti vastustaa Jumalan tahtoa ja sanaa ja kulkea omaa polkuaan piittaamatta jumalallisesta ohjauksesta. Mieleeni tulee laulu, jonka laulaja Frank Sinatra teki tunnetuksi vuosia sitten ja joka huipentuu näihin sanoihin: "I did it my way", "Tein sen omalla tavallani". Elämässä on toki paljon tilaa henkilökohtaisille mieltymyksille ja yksilöllisille valinnoille, mutta kun on kyse pelastuksesta ja iankaikkisesta elämästä, tunnustaulunamme pitäisi olla: "Tein sen Jumalan tavalla", koska mitään muuta tapaa ei todellakaan ole.

Otetaan esimerkiksi Vapahtajan esimerkki kasteesta. Hän alistui kastettavaksi osoituksena uskollisuudestaan Isälle ja esimerkkinä meille:

"Hän osoittaa ihmislapsille, että hän nöyrytyi Isän edessä lihan mukaisesti ja todistaa Isälle, että hän on kuuliainen hänelle pitämällä hänen käskynsä. – -

Ja hän sanoi ihmislapsille: Seuraa sinä minua. Sen vuoksi, rakkaat veljeni, voimmeko me seurata Jeesusta, ellemme ole halukkaita pitämään Isän käskyjä?"

Ei ole mitään "omaa tapaa", jos aiomme

Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons, being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: "They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church."

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become "weapons of rebellion." Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

"But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison.

"Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God.

"Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be."

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a "weapon of rebellion" against God, "full of deadly poison."

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person's career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one's life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one's time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one's spouse, failing to nurture

noudattaa Kristuksen esimerkkiä. Se, että yrittää löytää toisen reitin taivaaseen, on yhtä hyödyttömyyttä kuin työskennellä Babylonin tornin rakentamiseksi sen sijaan että katsoisi Kristukseen ja Hänen pelastukseensa.

Miekat ja muut aseet, joita lamanilaiset käännynnäiset hautasivat, olivat kapina-aseita sen vuoksi, kuinka he olivat käyttäneet niitä. Nuo samantyyppiset aseet heidän poikiensa käsissä, kun niitä käytettiin perheen ja vapauden puolustamiseen, eivät olleet lainkaan kapina-aseita Jumalaa vastaan. Sama koski vastaavia aseita nefiläisten käsissä: "He eivät taistelleet kuninkuuden eivätkä vallan puolesta, vaan he taistelivat kotiensa ja vapauksiensa, vaimojensa ja lastensa ja kaikkensa puolesta, niin, jumalanpalvelusmenojensa ja kirkkonsa puolesta."

Samalla tavoin meidän elämässämme on asioita, jotka saattavat olla neutraaleja tai jopa luonnostaan hyviä, mutta kun niitä käytetään väärällä tavalla, ne muuttuvat "kapina-aseiksi". Esimerkiksi puheemme voi rakentaa tai halventaa. Kuten Jaakob sanoi:

"Mutta kieltä ei yksikään ihminen [ilmeisesti] pysty kesyttämään. Se on hillitön ja paha, täynnä tappavaa myrkkyä.

Kielellä me ylistämme Herraa ja Isää, ja sillä me myös kiroamme ihmisiä, Jumalan kuvaksi luotuja.

Kiitos ja kirous lähtevät samasta suusta. Tämä ei käy, veljeni!"

Julkisessa ja yksityisessä keskustelussa on nykyään paljon sellaista, mikä on pahansuopaa ja ilkeämielistä. Keskusteluissa on paljon karkeaa kielenkäyttöä ja kiroilua, jopa nuorten keskuudessa. Tällainen puhe on "kapina-ase" Jumalaa vastaan, "täynnä tappavaa myrkkyä".

Miettikää toista esimerkkiä asiasta, joka on pohjimmiltaan hyvää mutta joka voidaan kääntää jumalallisia käskyjä vastaan – henkilön ura. Ihminen voi saada todellista tyydytystä ammatista, elinkeinosta tai toimesta, ja me kaikki hyödyimme siitä, mitä omistautuneet ja lahjakkaat ihmiset monilla aloilla ovat saavuttaneet ja luoneet.

Silti on mahdollista, että uralle omistautumisesta voi tulla elämän tärkein painopiste. Silloin kaikki muu jää toissijaiseksi, myös kaikki se, mitä Vapahtaja saattaa vaatia ajan ja kykyjen suhteen. Sekä miesten että naisten kohdalla se, että luopuu aidoista tilaisuuksista solmia avioliitto, ei liity puolisoonsa eikä kohota häntä, ei hoivaa lapsiaan

one's children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, "which ye have of God, and ye are not your own." Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called "the rivets coming loose."

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one's body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one's physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God's gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming "a saint through the atonement of Christ the Lord." It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too "never [will] fall away."

Burying our weapons of rebellion leads to a

tai jopa tietoisesti välttelee lastenkasvatuksen siunausta ja vastuuta pelkästään uralla etenemisen vuoksi, voi muuttaa kiitettävät saavutukset eräänlaiseksi kapinaksi.

Vielä yksi esimerkki koskee fyysistä olemustamme. Paavali muistuttaa meille, että meidän tulee tuottaa Jumalalle kunniaa sekä ruumiilamme että hengellämme ja että tämä ruumis on Pyhän Hengen temppeli, jonka "Jumala [on] antanut asumaan teissä. Te ette itse omista itseänne." Näin ollen on oikeutettua olla kiinnostunut käyttämään aikaa ruumiistamme huolehtimiseen parhaamme mukaan. Vain harva meistä tulee saavuttamaan niitä huippusuorituksia, joita olemme viime aikoina nähneet olympia- ja paralympiaurheilijoiden saavutuksissa, ja jotkut meistä kärsivät iän vaikutuksista eli siitä, mistä presidentti M. Russell Ballard käytti ilmausta "niitit alkavat irrota".

Siitä huolimatta uskon, että Luojamme on mielissään, kun teemme parhaamme huolehtiaksemme Hänen ihmeellisestä fyysisen ruumiin lahjastaan. Olisi kapinan merkki turmella ja häpäistä kehonsa, käyttää sitä väärin tai olla tekemättä voitavaansa terveiden elämäntapojen noudattamiseksi. Samaan aikaan turhamaisuus ja omaan ruumiinrakenteeseen, ulkonäköön tai puheutumiseen uppoutuminen voi olla kapinointia toisessa ääripäässä ja johtaa siihen, että ihminen palvoo Jumalan sijaan Jumalan lahjaa.

Loppujen lopuksi se, että hautaamme aseet, joilla kapinoimme Jumalaa vastaan, tarkoittaa yksinkertaisesti sitä, että taivumme Pyhän Hengen kutsuun, riisumme päättämme luonnollisen ihmisen ja tulemme "pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta". Se tarkoittaa sitä, että asetamme ensimmäisen käskyn elämässämme ensimmäiseksi. Se tarkoittaa, että annamme Jumalan vallita. Jos meidän rakkaudestamme Jumalaa kohtaan ja päättäväisyydestämme palvella Häntä koko väkevyydestämme, mielestämme ja voimaistamme tulee koetinkivi, jonka mukaan arvioimme kaikkea ja teemme kaikki päätöksemme, niin me olemme haudanneet kapina-aseemme. Kristuksen armosta Jumala antaa anteeksi menneet syntimme ja kapinointimme sekä poistaa niiden syntien ja kapinoiden tahrain sydämestämme. Aikanaan Hän poistaa myös kaiken halun pahuuteen, kuten Hän poisti niiltä lamanilaisilta käännyttämisiltä menneisyydessä. Sen jälkeen mekään emme koskaan luovu.

Kapina-aseidemme hautaaminen johtaa

unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

ainutlaatuiseen iloon. Kaikkien niiden kanssa, jotka ovat koskaan kääntyneet Herraan, meidät johdatetaan laulamaan lunastavan rakkauden laulua. Taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa, meidän Lunastajamme, ovat vahvistaneet loputtoman sitoutumisensa lopulliseen onnellisuuteemme syvimmän rakkauden ja uhrin kautta. Me koemme Heidän rakkauttaan päivittäin. Voimme varmasti vastata omalla rakkaudellamme ja uskollisuudellamme. Haudatkaamme – hyvin, hyvin syvälle – kaikenlainen kapinointi Jumalaa vastaan elämässämme ja korvatkaamme se alttiilla sydämellä ja alttiilla mielellä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.